



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

I. L., narozen X,
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu dne 10. 4. 2025, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti postupu správního orgánu, který mu dne 10. 4. 2025 vrátil jako nepřijatelnou žádost o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále též jen jako „zákon č. 65/2022 Sb.“ nebo „Lex Ukrajina“). To odůvodnil tím, že „žadatel získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie“.
2. Tento postup žalovaného považuje žalobce za nezákonný zásah do svých veřejných subjektivních práv a brojí proti němu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. soudního řádu správního.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce se dne 10. 4. 2025 dostavil do Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině v Praze, kde podal žádost o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále též jen jako „zákon č. 65/2022 Sb.“ nebo „Lex Ukrajina“). Tuto žádost mu správní orgán vrátil jako nepřijatelnou, s tím, že „žadatel získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie“. Žalobci skutečně byla dočasná ochrana udělena v Rumunsku, tuto však žalobce zrušil.
4. Při vyznačení nepřijatelnosti žalovaný postupoval podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, podle kterého je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.
5. Podle judikatury správních soudů je však právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. v rozporu s právem EU, protože ji nelze použít“ (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024– 37, bod 32, viz také rozsudek ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, body 53 až 70 nebo rozsudek z téhož dne, č. j. 1 Azs 366/2024-42, body 53 až 70). Z aktuální judikatury tedy plyne, že žalovaný nemůže považovat žádost o dočasnou ochranu za nepřijatelnou pouze proto, že občan Ukrajiny má nebo dříve měl dočasnou ochranu v jiném členském státě EU.
6. Institut nepřijatelnosti ovšem nelze použít ani v případě, že občan Ukrajiny ke dni podání žádosti o dočasnou ochranu v jiné zemi pořád disponuje. V takovém případě má žalovaný postupovat tak, že žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění a v případě kladného zjištění cizinci oprávnění k pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. V případě negativního zjištění vyzve žalovaný žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě.
8. Žalovaný pak cizinci udělí dočasnou ochranu za předpokladu, že ten učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží nebo žadatel doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. K neudělení dočasné ochrany může žalovaný přistoupit pouze pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě
9. Žalobce žalovanému doložil, že v Rumunsku se vzdal dočasné ochrany, je tedy zřejmé, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v Rumunsku. Žalovaný měl v této situaci ověřit, zda k zániku rumunské dočasné ochrany již skutečně došlo a následně měl žalobci udělit dočasnou ochranu v Česku. V žádném případě však nemohl jeho žádost považovat za nepřijatelnou.
10. Pokud jde o vztah mezi právem ČR a unijním právem, unijní právo má aplikační přednost a správní orgány mají povinnost jej použít z úřední povinnosti, zejména je-li s ním vnitrostátní norma v rozporu (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech C-924/19 a C-925/19, FMS a další, bod 183 nebo z české judikatury např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 7 As 218/2021 – 21). O tom, že ust. § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, je s unijním právem v rozporu, není pochyb.
11. Žalobce proto navrhl, aby soud rozsudkem určil, že zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu dne 10. 4. 2025 jako nepřijatelné, byl nezákonný, a aby žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., neboť mu již byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Rumunsku, kde požádal o vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany.
13. Žalovaný dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2025, č. j. 1 Azs 336/2024–42 a 1 Azs 174/2024–42, v nichž soud dospěl k závěru, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je v rozporu s právem Evropské unie. Žalovaný však s tímto výkladem nesouhlasí a namítá, že závěry Nejvyššího správního soudu vycházejí pouze z dílčích interpretací rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-753/23 (*Krasiliva*), zejména z úvahy, že právo na sekundární pohyb vyplývá z vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES a z výkladových stanovisek Evropské komise.
14. Podle názoru žalovaného však žádné ustanovení unijního práva explicitně nezakládá právo na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy. Naopak, směrnice 2001/55/ES podle něj předpokládá, že dočasná ochrana je poskytována v jednom členském státě, a čl. 11 této směrnice upravuje mechanismus návratu osob do státu, který jim ochranu poskytl.
15. Žalovaný dále poukázal na aktuální vývoj v rámci Rady EU, kdy dne 13. června 2025 byla jednomyslně podpořena prodloužená platnost dočasné ochrany do 4. března 2027. V rámci tohoto rozhodnutí byly přijaty nové recitály, které výslovně upravují situaci, kdy osoba požívající dočasnou ochranu v jednom členském státě požádá o její udělení v jiném státě. Podle

těchto ustanovení by takové žádosti měly být zamítnuty, přičemž je výslovně odkazováno na bod 30 rozsudku ve věci *Krasiliva*.

16. V této souvislosti žalovaný předložil překlad návrhu dokumentu Rady EU č. 9933/25, z něhož podle něj vyplývá, že právo na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany v rámci EU není zakotveno. Dále uvedl, že čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES ukládá členským státům povinnost zajistit povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, avšak tato povinnost se vztahuje pouze na osoby, kterým byla ochrana udělena v daném státě, nikoli na osoby, které již ochranu získaly jinde.
17. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, podle něhož je každý členský stát povinen přijmout opatření k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany. Podle názoru žalovaného se však tato povinnost vztahuje výlučně na osoby, které dočasnou ochranu požívají na území daného členského státu, nikoli na osoby, kterým již bylo povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany uděleno jiným členským státem.
18. Žalovaný argumentuje, že pokud by unijní právo zamýšlelo, aby čl. 8 dopadal i na osoby s již udělenou ochranou v jiném státě, musel by být tento článek formulován odlišně. Dále poukazuje na čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice, které výslovně upravují výjimky, kdy může být povolení k pobytu uděleno i osobám, které již dočasnou ochranu v jiném státě mají – např. v případě sloučení rodiny nebo humanitárních důvodů. Podle žalovaného by tato ustanovení byla nadbytečná, pokud by čl. 8 zakládal obecné právo na sekundární pohyb.
19. Žalovaný dále nesouhlasí s výkladem Nejvyššího správního soudu, který dovodil právo na sekundární pohyb z politické dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice. Podle žalovaného tato dohoda nemá právně závazný charakter a nemůže založit subjektivní právo jednotlivce.
20. V doplnění svého vyjádření ze dne 20. 6. 2025 žalovaný v návaznosti na návrh Rady EU č. 9933/25 poukazuje na nově přijaté recitály, které výslovně uvádějí, že žádosti o dočasnou ochranu podané osobami, které již ochranu požívají v jiném členském státě, mají být zamítány. Tento výklad je podle žalovaného v souladu s cílem směrnice – zabránit nežádoucímu zdvojení ochrany a zajistit rovnováhu mezi členskými státy.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
22. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
23. Soud o věci uvažil takto:
24. Žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Soud především vyšel z obecné definice ochrany podle § 82 a násl. soudního řádu správního, podle které je ochrana důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky:

Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka).

Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

26. Po skutkové stránce je věc nesporná, když z podkladů předložených oběma účastníky je zřejmé, že žalobce podal dne 10. 4. 2025 žádost o poskytnutí dočasné ochrany a žalovaný označil tuto žádost za nepřijatelnou, neboť žalobce získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU – jmenovitě v Rumunsku, a to dne 14. 3. 2025.
27. Pokud jde o jednotlivé podmínky, městský soud konstatuje, že z podstaty žalobou napadeného jednání žalovaného je nepochybné splnění podmínky první, druhé, čtvrté, páté i šesté: jednání žalovaného se totiž přímo dotklo osoby žalobce, zkrátilo jeho právo na podání žádosti o poskytnutí dočasné ochrany, toto jednání bylo "zásahem" správního orgánu v širším smyslu (nikoliv tedy rozhodnutím), bylo nesporně zaměřeno přímo proti žalobci a konečně následky tohoto jednání trvají.
28. Předmětem přezkumu soudu tedy bylo právě jen to, zda je splněna i podmínka třetí, tedy nezákonnost tohoto jednání žalovaného.
29. Podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina *„Žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie, je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.“*
30. Výklad sporného zákonného ustanovení byl předmětem rozsáhlé (a nejednotné) judikatury správních soudů – ostatně účastníci ve svých podáních na rozličná rozhodnutí soudů odkazují.
31. Aktuálně Nejvyšší správní soud zaujal již ve věci jednoznačné stanovisko. Městský soud odkazuje na argumentaci plynoucí z recentních rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025 ve věcech sp. zn. 1 Azs 174/2024 a sp. zn. 1 Azs 336/2024.
32. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice č. 2001/55/ES členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud
- (a) existují závažné důvody se domnívat, že
- i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak je definují mezinárodní dokumenty vypracované za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů
- ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než ji tento stát přijal na své území jako osobu požívací dočasné ochrany;
- iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; anebo

(b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

33. Ze shora odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zákon č. 65/2022 Sb. je v těchto ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž v tomto zákoně vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice č. 2001/55/ES. Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a členské státy nemohou svou národní úpravou snížit takto nastavenou úroveň ochrany, mohou ji pouze zvýšit. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice č. 2001/55/ES, pro které je možno vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, je taxativní.
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025 výslovně uvádí: „Institut nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. se nevztahuje k udělení dočasné ochrany jako takové. [Dočasná ochrana je totiž udělována hromadně již na unijní úrovni, a to pro celou skupinu osob definovanou vždy v prováděcím rozhodnutí Rady přijatém na základě čl. 5 směrnice o dočasné ochraně. Takovým prováděcím rozhodnutím je ve vztahu ke státním příslušníkům Ukrajiny rozhodnutí Rady č. 2022/382. Osoby spadající do některé z kategorií vymezených v článku 2 tohoto prováděcího rozhodnutí tudíž mají přiznané právo na dočasnou ochranu na celém území Unie, a to právě již samotným prováděcím rozhodnutím Rady. Členské státy těmto osobám pouze poskytují dílčí práva plynoucí z dočasné ochrany podle kapitoly III směrnice o dočasné ochraně, jako je oprávnění k pobytu (článek 8) a s ním dále spojená práva na zaměstnání (článek 12), přiměřené ubytování a zdravotní péči (článek 13) nebo přístup do vzdělávacího systému hostitelského členského státu čl. 14)
35. Udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu zákona č. 65/2022 Sb. tak ve skutečnosti znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382, nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. „Dočasná ochrana“ ve smyslu českých právních předpisů je tedy pouze jakousi legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území České republiky (jak je i zřejmé z § 2 zákona č. 65/2022 Sb. a § 2 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců), tj. pobytové oprávnění, které jsou členské státy včetně České republiky povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.
36. Již z uvedeného přitom plyne, že členské státy mají pouze omezenou možnost odeprít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Podle článku 8 směrnice jsou totiž povinny přijmout opatření nezbytná k zajištění pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tím účelem jim musí vydat potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady. Jakékoli případné omezení v poskytnutí těchto práv tudíž musí být v souladu se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím, a to pochopitelně i v případech unijním právem výslovně neupravených. Systémově se totiž jedná o vnitrostátní realizaci nároků či oprávnění přímo plynoucích z unijního práva.“
37. Vycházejí z této argumentace, městský soud dospěl k závěru, že důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobce proto nemohlo být to, že o dočasnou ochranu (možná) požádal, resp. ji dříve získal v jiném členském státě Evropské unie. Výklad § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina zastávaný žalovaným je v rozporu se Směrnicí č. 2001/55/ES a nelze jej aplikovat; zákonnost postupu veřejné správy nemůže být totiž hodnocena jen prizmatem národního práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Referenční rámec soudního přezkumu je širší, zahrnuje i normy unijní, stejně jako normy mezinárodního práva. Žalovaný je proto povinen žádost žalobce přijmout.

38. Na právě uvedeném nic nemění návrh nového „aktualizačního“ prováděcího rozhodnutí Rady z 13. 6. 2025, na který žalovaný poukázal ve svém vyjádření k žalobě, a stejně tak ani vlastní „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež již bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie 24. 7. 2025.
39. Prováděcí rozhodnutí 2025/1460 skutečně obsahově převzalo části návrhu, na něž upozornil žalovaný, konkrétně je zařadilo do bodů 4-6 recitálu.
40. Pomine-li soud tu skutečnost, že dle jeho čl. 2 vstupuje toto „aktualizační“ prováděcí nařízení v platnost až 20. dnem od vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie (ke dni vyhlášení tohoto rozsudku tak dosud není platné), stejně jako to, že ustanovení recitálu (preambule) unijních předpisů nejsou závazná, odkazovaná část recitálu nutně nezpochybňuje závěry Nejvyššího správního soudu“ učiněné v „dubnové“ judikatuře, pokud jde o výklad relevantního práva EU. I kdyby tedy soud přihlížel k interpretačnímu významu citovaných bodů, není zřejmé, že by se Nejvyšší správní soud mýlil. Předně z nich neplyne, že by členský stát mohl, zvláště v situaci, jaká nastala v nynějším případě, žádost žalobkyně mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení.
41. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech). Zejména ne potud, pokud od žalovaného vyžaduje náležitě ověření trvání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud v Praze z výše popsanych důvodů soud podle ust. § 87 odst. 2 věty první soudního řádu správního určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci dne 10. 4. 2025 vrátil jeho žádost jako nepřijatelnou, byl nezákonný, a žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením této žádosti. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění.
43. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný byl, avšak je osvobozen od soudního poplatku a neuvedl nic o tom, že by mu v řízení vznikly jakékoliv náklady. Žalobci proto žádná náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Usnesení

Městský soud v Praze rozhodl předsedou JUDr. Slavomírem Novákem ve věci

žalobce

I. L., narozen X,
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o opravě písemného vyhotovení rozsudku v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

V písemném vyhotovení rozsudku ze dne 23. července 2025, č.j. 8 A 41/2025-41, se opravuje údaj o místu a datu vyhlášení tohoto rozsudku tak, že správně zní „**Praha 23. července 2025**“.

Odůvodnění:

44. Městský soud v Praze vyhlásil dne 23. července 2025 rozsudek č.j. 8 A 41/2025-41, kterým vyhověl žalobě a rozhodl, že:
- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu dne 10. 4. 2025, byl nezákonný.*
 - II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci.*
 - III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.*
45. Rozsudek byl vyhlášen dne 23. 7. 2025 vyvěšením jeho zkráceného znění na úřední desce Městského soudu v Praze.
46. Písemné vyhotovení rozsudku pak bylo účastníkům, resp. jejich zástupcům, doručeno dne 25. 8. 2025 do jejich datových schránek.
47. Při vypracování písemného vyhotovení však došlo k chybě v psaní, když datum vyhlášení rozsudku bylo uvedeno jako „23. července **2023**“, tedy s nesprávným letopočtem.
48. Jelikož je zřejmé, že se jedná o chybu v psaní, předseda senátu s využitím ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, opravil tuto zjevnou vadu, k čemuž vydal toto opravné usnesení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2025

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu